

Arrest

nr. 168 867 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, op 17 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaarde op 14 februari 2001 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 15 maart 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 15 maart 2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

De tweede verzoekende partij verklaarde op 24 november 2001 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 27 november 2001 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 4 december 2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Op 26 februari 2002 diende de eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 januari 2003 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9.3 (oud) van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Het kind Dajra DAHIROVIC diende op 8 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen dienden op 23 februari 2012 een nieuwe asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 25 december 2011 het Rijk opnieuw te zijn binnengekomen.

Op 28 juni 2012 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen dienden op 11 juli 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bij arrest nr. 88.744 van 1 oktober 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 17 juli 2012 dienden de verzoekende partijen intussen elk afzonderlijk een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 10 oktober 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) voor elk van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen dienden op 6 november 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 103.971 van 31 mei 2013 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast, nadat bij beschikking was vastgesteld dat het beroep kon worden verworpen.

Op 15 november 2012 dienden de verzoekende partijen intussen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 8 november 2010 onontvankelijk.

Eveneens op 8 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 13 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 8 februari 2013.

Op 1 oktober 2014 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 24 februari 2015 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 31 maart 2015 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. De verzoekende partijen werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 20 april 2015 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 31.03.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur oordeelt in zijn advies d.d. 07/04/2015 dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat F., V.(....) (R.R.: (...)) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Hij stelt bovendien dat betrokkene kan reizen en geen noodzaak heeft aan mantelzorg om medische redenen. Derhalve is er volgens de arts-adviseur vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve .

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur oordeelt in zijn advies d.d. 07/04/2015 dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat F., V.(...) (R.R. 069062353869) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Hij stelt bovendien dat betrokkene kan reizen en geen noodzaak heeft aan mantelzorg om medische redenen. Derhalve is er volgens de arts-adviseur vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verder wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster wenst vernietiging van deze beslissing te bekomen om volgende redenen:

Eerste onderdeel

Verzoekster wenst erop te wijzen dat zij uit de motieven van de beslissing niet kan afleiden waarom het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat:

“De arts-adviseur oordeelt in zijn advies d.d. 07/04/2015 dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat F., V.(...) (R.R. 069062353869) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Verwerende partij stelt vervolgens dat:

“Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Verwerende partij vermengt in het eerste aangehaalde citaat de twee verschillende hypothesen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en laat het vervolgens in het tweede aangehaalde citaat, dat overigens een standaardformulering is, over aan verzoekster om zelf te raden welke van de twee hypothesen nu op haar van toepassing is.

Nochtans verduidelijkte de Algemene Vergadering van uw Raad dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet verschillende hypothesen omvat (RvV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 037, 135 038, 135 039 en 135 041).

Enerzijds is er het geval van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen.

Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Door beide hypothesen met elkaar te vermengen, en vervolgens aan verzoekster zelf over te laten te raden welke hypothese op haar van toepassing is, schendt verwerende partij haar (materiële) motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt daarenboven dat haar aandoening wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...)”

Dit werd echter niet afdoende gesteund door de analyse door de arts- adviseur van verwerende partij.

De enige verwijzing naar een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit is terug te vinden in het samenvattend besluit van de arts-adviseur, dat algemeen is opgesteld ,zeer stereotiep overkomt en het volgende bepaalt:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziekte (sic.) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.”

De arts-adviseur bepaalt verder geenszins waarom de aandoening geen reëel risico inhoudt voor verzoeksters’ leven of fysieke integriteit.

De stelling dat er geen dergelijke aandoening aanwezig zou kunnen zijn “aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland” houdt geen steek en vermengt wederom de twee onderscheiden hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters’ aandoening houdt duidelijk een reëel risico in voor haar leven, en er werd alleszins door verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom dit niet zo is waardoor zij wederom haar (materiële) motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en van de opvolging in Bosnië-Herzegovina is de motivering van verwerende partij ook duidelijk ontoereikend. Eerst en vooral werpt verzoekster op dat verwerende partij zich slechts op twee rapporten baseert om aan te tonen dat de medische zorg toegankelijk is. Bovendien zijn beide rapporten verouderd, de informatie dateert van respectievelijk 4 en 5 jaar geleden. Deze kunnen dan ook bezwaarlijk als voldoende bronnen beschouwd worden om te motiveren dat de behandeling toegankelijk is. Verder haalt verwerende partij slechts enkele elementen uit deze rapporten aan. Nochtans zijn ook de volgende elementen uit deze rapporten van belang en had verwerende partij hier dan ook rekening mee moeten houden: Met betrekking tot de sociale bijstandsuitkering vermeldt het rapport International Organization for Migration, Bosnia and Herzegovina Country Fact Sheet (zie stuk nr. 2 p. 6) het volgende: “In the Federation of Bosnia and Herzegovina, social welfare benefits include: medical insurance for the claimant and his/ her family members; financial assistance amounting to 114 BAM (57 EUR or 80 USD) for one member household + 10% for each additional household member; 50 BAM (25 EUR or 35 USD) per month for utilities (water, sewage, electricity etc), however, some cantons and municipalities are unable provide such commitments (for example the Centre Municipality of Sarajevo). Additional benefits differ between cantons and municipalities. 1.2. Preconditions for Obtaining Social Welfare Benefits To be eligible for welfare benefits, for example: the Central Municipality of Sarajevo requires recipients have: a.) usable household surface living space of less than 44m²; b.) total monthly earnings per household member of less than 58.5 BAM (30,17 EUR or 41 USD). The age of the claimant and disability are also taken into consideration. Decisions are made on a case-by-case basis and, approval can take two months or longer after submission of the required documents in part due to the verification process. Once a claim is approved, payment is sporadic due to lack of funds. As a result of this unreliability, returnees and local citizens are unable to depend on social welfare funds and support as a means of survival.”

In Bosnië-Herzegovina zal verzoekster dus een aanvraag voor sociale bijstand moeten doen, zij zal moeten voldoen aan de voorwaarden en zal twee maanden of langer moeten wachten op een beslissing. De vraag die zich dan ook stelt, is wat er in die twee maanden of langer zal gebeuren. Het is zeer waarschijnlijk dat verzoekster zelf haar behandeling en behandeling zal moeten financieren. Verzoekster beschikt echter over geen enkel financieel middel en zal dit onmogelijk kunnen doen. Dit betekent dat de noodzakelijke opvolging door oncoloog en chirurg en nabehandeling met tamoxifen (tijdelijk) zullen stilvallen. Constante rechtspraak van uw Raad stelt nochtans dat er een continuïteit moet zijn van de behandeling. Bovendien stelt de arts-adviseur zelf dat strikte opvolging door oncoloog en chirurg alsook nabehandeling met tamoxifen nodig zijn. Dezelfde conclusie geldt voor het aanvragen van de ziekteverzekering zelf (zie stuk nr. 2 p. 11): “In order to obtain the right to Voluntary Health Insurance, the following is required: • At least six months of health insurance payments in the amount of 5% of gross salary; • Medical exam upon request of Health Insurance Office; • Presentation of identity card (ID) and residential registration form verified by the Ministry of Internal Affairs; • Application for health insurance; • Two witnesses with their IDs as signatories of the health insurance contract. Depending on cantonal regulations, health insurance may be issued one to three months after submission of the application. The monthly cost of voluntary health insurance in the Federation of

Bosnia and Herzegovina is about 5% of the gross salary.” Verder vermeldt het rapport ook nog dat (zie stuk nr. 2 p. 11): “More than 100 medicaments are fully covered by the Funds for Health Insurance in Bosnia and Herzegovina. Medicaments not included in the list must be paid by the patient. Specific medications not available locally may be provided from abroad through an agreement with local pharmacies. Costs of medications obtained from abroad also must be paid by the patient.” Nergens uit de motivering van verwerende partij blijkt dat de medicatie die verzoekster moet nemen, met name tamoxifen, in de lijst staat en dat de medicatie dus terug wordt betaald. Aangezien verzoekster geen financiële middelen heeft, is dit van belang. Verwerende partij had dit moeten onderzoeken. Door na te laten dit te onderzoeken, schendt verwerende partij wederom haar zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens motiveert verwerende partij het volgende: “Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Voorts kan verondersteld worden dat betrokkene haar echtgenoot, indien nodig, een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.” Wederom houdt verwerende partij geen rekening met het rapport dat zij zelf aanhaalt en dat uitdrukkelijk vermeldt dat (zie stuk nr. 2 p. 8): “There are few opportunities for returnees to Bosnia and Herzegovina to obtain employment in his/her profession due to the unstable economic situation in Bosnia and Herzegovina. The unemployment rate in Bosnia and Herzegovina is about 43%. According to the Agency for statistics of Bosnia and Herzegovina at the beginning of August 2010, 516.045 registered persons in Bosnia and Herzegovina were seeking employment”. Uit het rapport blijkt duidelijk dat toegang tot de arbeidsmarkt niet zo vanzelfsprekend is. Verwerende partij hield hier totaal geen rekening mee, hoewel ze hier overeenkomstig haar zorgvuldigheidsplicht wel toe verplicht is. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat door geen rekening te houden met alle bovengenoemde elementen verwerende partij duidelijk haar (materiële) motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

Derde onderdeel

Ten slotte motiveert verwerende partij het volgende:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)”

Deze motivering gaat voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228 778; RvS 5 november 2014 nrs. 229 072 en 229 073) en van de Algemene Vergadering van uw Raad (RvV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 037, 135 038, 135 039 en 135 041) waarin wordt bevestigd dat artikel 9ter Vreemdelingenwet een autonome, nationale norm is die een ruimere bescherming biedt dan de Europese norm van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij schendt bijgevolg wederom haar (materiële) motiveringsplicht, en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonbaar overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt blijkt uit deze bepaling dat er twee verschillende hypothesen zijn. Enerzijds is er het geval van de vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit en daardoor niet in staat is te reizen en anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er geen actueel gevaar is voor zijn leven of fysieke integriteit en deze kan in principe reizen met dien verstande dat indien er geen behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of verblijf, hij het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verzoekende partij stelt niet te kunnen afleiden welke hypothese al dan niet in haar geval weerhouden werd en vervolgt dat er wel degelijk een risico is voor haar leven of de fysieke integriteit.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de conclusie van de ambtenaar-geneesheer zoals opgenomen in het medisch advies van 7 april 2015. Aldus is het nodig het medisch

advies te bestuderen teneinde na te gaan welke hypothese in casu van toepassing is. De verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer de twee hypothesen door elkaar haalt.

In het medisch advies wijst de ambtenaar-geneesheer op de medische attesten die werden bijgebracht door de verzoekende partij en leidt daar uit af dat de verzoekende partij *“afdoende heelkundig behandeld werd voor een mammacarcinoom links”* maar stelt ook dat *“strikte opvolging door oncoloog en chirurg nodig is, alsook een nabehandeling met tamoxifem”*. Vervolgens blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat hij onderzoekt wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid en de opvolging is van de zorgen in het land van herkomst. Uit het geheel van het advies blijkt voldoende dat de ambtenaar-geneesheer aldus de tweede hypothese weerhoudt. Door te stellen dat de verzoekende partij afdoende heelkundig behandeld werd, blijkt voldoende dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat er geen actueel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij. Hij is echter van oordeel dat ze strikt dient opgevolgd te worden want anders zou ze in het geval dat er geen strikte opvolging mogelijk is, in het land van herkomst, toch dreigen terecht te komen in een situatie waarbij er een gevaar is voor haar leven of haar fysieke integriteit.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar ze stelt dat het niet duidelijk is welke hypothese op haar van toepassing is. Evenmin kan ze gevolgd worden waar ze aangeeft dat haar ziekte een actueel gevaar vormt voor haar fysieke integriteit (eerste hypothese), nu zoals blijkt uit het medisch advies, zij afdoende heelkundig behandeld werd. Dit wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Anders dan wat de verzoekende partij doet dient naar het geheel van het medisch advies gekeken te worden en niet naar elke zin als een losstaande zin van de vorige.

In een tweede onderdeel van haar middel acht de verzoekende partij de motivering omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging ontoereikend.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij zich slechts op twee rapporten baseert en dat die rapporten verouderd zijn. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij geen recentere rapporten aanbrengt waaruit zou blijken dat de informatie die door de verwerende partij wordt gehanteerd, gedateerd zou zijn. Thans ligt geen enkel element voor waaruit zou blijken dat deze informatie op heden niet meer actueel is. Bovendien ziet de Raad ook niet waarom de verwerende partij zich niet zou kunnen beperken tot een verwijzing naar twee rapporten. Opnieuw dient te worden aangestipt dat nergens uit blijkt dat de informatie van deze twee rapporten niet correct zou zijn.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij slechts enkele elementen van deze rapporten aanbrengt en aldus bepaalde relevante informatie niet vermeld. Verzoekster verwijst naar de elementen met betrekking tot de sociale bijstandsuitkering. Ze stelt dat ze een aanvraag zal moeten doen voor sociale bijstand want dat ze over geen enkel financieel middel beschikt en dat die aanvraag minstens twee maanden gaat duren, zodat haar behandeling zal stilvallen.

Vooreerst toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat zij niet over financiële middelen beschikt, zodat het geheel niet zeker is, minstens niet aangetoond is, dat zij beroep zal moeten doen op een sociale bijstandsuitkering. Bovendien verwijst de informatie die de verzoekende partij in haar betoog betreft naar problemen in bepaalde “cantons and municipalities” waaronder onder meer “the municipality of Sarajevo”. De verzoekende partij heeft echter altijd verklaard deel uit te maken van de “municipality of Travnik”. Uit de voorliggende informatie kan niet afgeleid worden dat een aanvraag voor een sociale bijstandsuitkering in Travnik twee maanden in beslag zou nemen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar noodzakelijke opvolging en nabehandeling zal stilvallen.

Voorts verwijst ze naar informatie uit het rapport betreffende de ziekteverzekering. Hieromtrent stelt ze dat de verwerende partij nergens aantoont dat de medicatie die zij dient te nemen terugbetaald zal worden. Opnieuw stelt ze geen financiële middelen te hebben.

Opnieuw dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij niet het minste bewijs bijbrengt dat zij niet beschikt over financiële middelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen heeft de verwerende partij niet gesteld dat de gezondheidszorg helemaal gratis is. Er wordt aangegeven dat de patiënten een deel van de kosten moeten betalen maar enerzijds wordt er op gewezen dat er een mogelijkheid bestaat om een sociale bijstandsuitkering aan te vragen en anderzijds wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij kindergeld zal ontvangen en wordt ook benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont arbeidsongeschikt te zijn en er geen elementen voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat ze geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt, alsook dat haar echtgenoot zijn

steentje kan bijdragen. Er wordt ook nog gewezen op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat ze geen familie of vrienden zou hebben bij wie ze tijdelijk terecht kan.

Wat betreft de werkgelegenheid verwijst de verzoekende partij opnieuw naar het rapport waaruit blijkt dat terugkeerders heel moeilijk werk kunnen vinden omwille van de onstabiele economische situatie. Alhoewel de verzoekende partij hierin kan worden gevolgd, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat niet enkel wordt verwezen naar de mogelijkheid om inkomsten uit werk te vergaren. De overige motieven, zoals het feit dat ze kindergeld zal ontvangen en dat het heel onwaarschijnlijk is dat ze niet tijdelijk beroep zal kunnen doen op vrienden en familie laat ze onbesproken.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van het middel betwist ze de alinea van de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd *“wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM...”* Ze stelt dat deze motivering in strijd is met de rechtspraak van de RvS, dat artikel 9ter een autonome, nationale norm is die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM.

Niettegenstaande dat de verzoekende partij volledig kan gevolgd worden in haar betoog, is de Raad echter van oordeel dat deze alinea niet meer dan een overtollige motivering is. Zelfs zonder de alinea is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd. Zodoende volstaat dit betoog niet om tot de vaststelling te komen dat de motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de openbaarheid van bestuur voortvloeiend uit artikel 32 van de Grondwet, de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel en algemeen beginsel van Unierecht en van de materiële motiveringsplicht.

“Wat betreft de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Bosnië-Herzegovina verwijst de ambtenaar-geneesheer naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank en naar informatie afkomstig van <http://link.springer.com/article/10.1007%Fs13760-014-0327-6>

Aangezien de MedCOI-databank niet publiek toegankelijk is, en aangezien de weblink waarnaar wordt verwezen niet blijkt te functioneren, kon verzoekster geen kennis nemen van de informatie waaruit verwerende partij concludeert dat “de behandeling en opvolging door een chirurg en een oncoloog beschikbaar zijn in Bosnië en Herzegovina en dit zowel ambulante als tijdens hospitalisatie, eveneens beschikbaar is het medicament tamoxifen.”

Deze informatie zou zijn toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekster, dat dan ook door verzoeksters’ raadsman werd opgevraagd bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2015 (zie stuk 3 als bijlage).

Op 14 juli 2015 stuurde verzoeksters’ raadsman een herinnering naar diezelfde dienst met de vraag het administratief met spoed over te maken gezien het nakende aflopen van de beroepstermijn (zie stuk nr. 4 als bijlage).

Op 15 juli 2015 nam verzoeksters’ raadsman telefonisch contact op met de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken om nogmaals aan te dringen op een spoedige overmaking van het administratief dossier. Er werd hem geantwoord dat het verzoek naar alle waarschijnlijkheid niet kon worden ingewilligd, zelfs na aandringen van verzoeksters’ raadsman met het argument dat de beroepstermijn weldra verstreek (zie stuk nr. 5 als bijlage).

Op 16 juli 2015 kreeg verzoeksters’ raadsman uiteindelijk bericht van de Dienst Openbaarheid van Bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een afspraak kon worden gemaakt om het dossier af te halen op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk nr. 6 als bijlage).

Gezien het aflopen van de beroepstermijn op 18 juli 2015 is het kennelijk onredelijk van verzoeksters’ raadsman te verwachten dat hij binnen deze termijn nog een afspraak zou maken, zich naar de Dienst Vreemdelingenzaken zou verplaatsen om het dossier op te halen, om vervolgens het verzoekschrift op te maken.

Een dergelijke gang van zaken is kennelijk in strijd met het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Bovendien schendt verwerende partij met deze handelswijze de rechten van verdediging door verzoekster geen (tijdige) inzage in het volledige dossier te bieden, en geen redelijke termijn te gunnen om het verweer voor te bereiden. “De Raad van State eist dat aan de betrokkene een redelijke termijn of

voldoende tijd wordt gegund om zich tot een “verdediger” te wenden, het dossier in te kijken en zijn verweer voor te bereiden” (CATHY BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia Rechtswetenschappen, Antwerpen, 2000, p. 405).

Ten slotte schendt de verwerende partij hierdoor de materiële motiveringsplicht. De ontoegankelijkheid van de stukken uit het administratief dossier kan worden gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (cf. RvV 27 augustus 2014, nr. 128 269 punt 3.9 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.252 punt 5.1.3).”

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de informatie waarvan gebruikt werd gemaakt niet publiek toegankelijk is. De verwerende partij mag verwijzen naar informatie die niet publiek toegankelijk is voor zover deze informatie opgenomen wordt in het administratief dossier. Nazicht van het administratief dossier toont aan dat de informatie zich bevindt in dit dossier. Ingevolge de door de verzoekende partij geciteerde wet op de openbaarheid van bestuur kon zij een schriftelijk verzoek richten aan de verwerende partij om inzage te verwerven in het dossier.

Evenwel voorziet deze wet een termijn van dertig dagen om op het verzoek tot inzage in te gaan. Op 6 juli 2015 richtte de verzoekende partij dergelijk verzoek aan de verwerende partij en op 16 juli 2015, dus ruim voor het verstrijken van de termijn van dertig dagen, verkreeg zij een antwoord waarbij haar de mogelijkheid werd geboden om een afspraak te maken voor inzage. De verzoekende partij betwist dit niet maar stipt aan dat de beroepstermijn inmiddels bijna verlopen was.

In deze kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing reeds op 18 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat zij meteen een verzoek tot inzage had kunnen richten aan de verwerende partij. Zij heeft echter gewacht tot 6 juli 2015 om dergelijk verzoek in te dienen. Indien zij dan pas inzage krijgt kort voor het aflopen van de beroepstermijn, dan is dit te wijten aan haar eigen talmen om een verzoek tot inzage in te dienen. Hoe dan ook heeft de verzoekende partij nog voor het aflopen van de beroepstermijn de mogelijkheid gekregen om een afspraak te maken voor inzage van het dossier. Het loutere betoog van de verzoekende partij dat niet van de raadsman kan worden verwacht dat deze binnen de korte termijn nog een afspraak zou maken en zich zou verplaatsen om het dossier op te halen, volstaat uiteraard niet. Hieruit blijkt geen onmogelijkheid om inzage te verwerven voor het verstrijken van de beroepstermijn.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het beginsel van de openbaarheid van bestuur werd geschonden, noch dat haar rechten van verdediging werden geschonden.

Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 32 van de Grondwet laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schending precies bestaat. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU